

Cap a la independència? (II)

written by Ferran Planell | 2 de desembre de 2023

Hem tornat tan enrere que us proposo rellegir el meu primer article a *Tribuna Maresme*. Era el setembre de 2010. Dos mesos després, el 28 de novembre, l'independentisme entrava al Parlament de Catalunya, de la mà de Solidaritat Catalana per la Independència. Sí, just fa tretze anys.

De ben petit vaig créixer embolcallat d'allò que se'n diu sentiment independentista. A casa, com a moltes altres llars, tenien encara el record molt viu d'haver patit el fet de veure desballestada una esperança, una República Catalana que havien arribat a tocar amb els dits. Llavors encara s'explicaven històries tot havent sopat i si bé ara se m'esborren –no soc persona de gran memòria–, recordo perfectament el pessigolleig que m'envaïa sols escoltar la paraula Catalunya.

Tot plegat m'ha dut durant anys a somniar amb una independència que sabia impossible. Però el món dels somnis és quelcom màgic i de tant en tant em seduïen entre els llençols, despertar-me pensant qui sap si potser un dia...

Ara farà un any, a Arenys de Munt me'ls van estroncar –els somnis. Des de llavors, ja no somnio. Per somniar s'ha d'estar dormint, i ara el que cal és desvetllar-se. Cal que ens llevem enèrgics del llit que ens ha mantingut en estat letàrgic, perquè ara sí que sé possible allò que se'm feia impossible. Ara, de veritat tenim la independència a tocar dels dits.

Arenys de Munt ha passat a escriure el seu nom en majúscules dins la història de Catalunya. En aquesta localitat maresmenca es va donar el tret de sortida del que ha de ser l'última etapa d'una de les curses més desitjades, temudes, odiades, prohibides, rebutjades i sobretot llargues. Una cursa en què, després de creuar la meta, podrem desprendre'ns de la feixuga càrrega que ha suposat fer-la enfundats dins del mallot

independentista. El demà que ara s'albira és una Catalunya amb estat propi, és una Catalunya on ja no caldran etiquetes que facin veure diferències entre la seva gent, és una Catalunya on els ciutadans –tots i no només uns quants– senzillament seran allò que haurien d'haver estat sempre, CATALANS.

Tan sols cal un últim esforç. Convertim aquestes eleccions en un referèndum. Votem sense pors i dipositem un SÍ a les urnes. La papereta existeix, cerqueu-la.

El 2017 vam ser-hi molt a prop. De llavors a ençà, hi ha qui fa sis anys que em bressola per fer-me agafar el son i ara ja en són dues les mainaderes. No vull pas tornar-me a dormir. Vull estar ben despert per assolir el meu somni d'una vegada per totes. Se'ns gira feina per a les eleccions vinents al Parlament de Catalunya. Quines seran les sigles, quan arribin?

Article publicat a [Tribuna Maresme](#)